

אכתקוסי פרותי

עליו בשעת הצורך. שיהיה גבות ובעל עינים כחולות. אל תספרו לאף אחד, אבל היא אומרת שאומרים עליה — אתם כבר יודעים מה. ויש לה גם זנב-סוס.

מה יש, אפור?

הוא ישראלי (1094/8) אבל יש לו שם נורא אנגלו-סאכסי והוא נמצא בלונדון והוא לומד שם והוא רוצה להישאר שם מספר שנים והוא רואה צורך לצייץ שנוסף לדרי כון הישראלי הוא מחזיק גם בדרכון אנגלי ("אסור") והוא רוצה להתכתב עם נערה חגיגית בת 18—21. ואת?

כד מיני נושאים

לפניכם (1094/9), בת 17, ירושלמית (אתם שמים לב שאני לא אומרת כלום?), תלמידת שמיניות. כמובן שכל זה מביא לידי כך שהיא מתעניינת בכל מיני נושאים. דבר אחד אפשר לומר עליה: היא טוענת שהיא רוצה אך ורק להתכתב, עם צעיר בן 17—23 הכותב מכתבים מעניינים.

אפשר להשתגע איך שאנשים לא יודעים לבטא שמות. כבר שמעתם בטח איך שמבטי אים ריטה היוורת כריטה העיוורת, יול ברי נד כיואל ברנר. אבל עכשיו זה הגיע לשיא חדש: כאשר עברה חתיכה ידועה מאד ב"כסית, הפטיר מישהו: "היא נורא מזכירה לי את פריג'יד בארדו".

רוצה לראות שתעזי לכתוב אליו למרות הידיעה הברורה שהוא רק חייל ביחידה רגילה ואפורה, נעדר הוזהר של הרקע האדום. לא מעניין אותו צבע עיניים, ואם בנדיהים שלך בעל שני חלקים. "רא שון לכל", אומר הוא, "הלב. צריך שתבין בליבה ולא בשכלה. אין זה משנה היכן רכשה את ההבנה, בחיים או מן הספר. ה" תוצאה חשובה לי יותר. מספר כיתות בית הספר שסיימה אינו מעניין אותי, מעניינת אותי יותר העובדה שהיא מתעניינת בספר רות, באומנות, באדריכלות אם אפשר, או הבת לטייל ברחבי הארץ, אוהבת שירה לאור מדורה, אוהבת להצטלם משום שאני אוהב לצלם. ויותר מכל — אוהבת את כל אשר יפה בחיים: נופים, אדם, חי וצומח, ואף את המזרז בחיים והלא-מובן בהם. אני עצמי שונא-בדידות מובהק, שונא את ההד שמשכיבים לי עמודי שלמה כאשר אני בוד מולם, שונא להנות מן החיים כאשר אין עם מי לחלק את החוויה, ושונא להשיב על שאלת-תימה: "עדיין אין לך חברה, למה אתה מחכה?" ואיש אינו רוצה להבין שאני צעיר עדיין (בן 19 הנער).

חברים משמיצים את ידי

עכשיו שדידי מתכוון לנסוע לאפריקה, לא רוצים ידידיו להישאר חייבים לו. לכל אחד יש מלה ייחודית וחמה בשבילו, או עליו.

דךבן-אמוץ, למשל, נזכר בגעגועים עים בחקופה שדידי היה באמריקה, החברה רצו או לסדר אותו ולשלוח לו בקביעות את פראבדה וקול העם לניו-יורק. אבל בסוף פו של דבר החליטו שלא כדאי. האמריקאים היו עלולים עוד להחזירו לארץ.

יורם מטמור אומר שברכות לא משפיעות בכלל על ידי. "בראש השנה איחלתי לו שנה כזאת, אבל זה בכלל לא עזר".

נפש טובה שלחה לו כרך של גילי אש, בו מקובצים יצירותיהם הספרותיות של חללי מלחמת העצמאות, בצירוף הפקדה: "יצירותיך חסרות בקובץ חשוב זה".

אורי סלע החליט להקדיש לו חמי שיר. זה מה שהצליח לחבר: מעשה בברנש ושמו ידי שמר לה למוזה. הגידו:

שקט ועדין וטולדי.
פרס עשר לירות למי שישלים את החמי שיר. לילי תשלם. היא רגילה לשלם.

אמנון אחייני-עמי, ששמע שדידי נוסע לשבטי הכושים באפריקה, התרעם: "דופקים את השחורים!"

שמואל שי, עורך במעלה: "גולדה לך בת? הרוג אותה! היא עלולה עוד להסי תובב עם ידיך".

אלמוני: "למה עזב את גבעה נמאס לו להיות אידיאליסט והחליט להיות דידיאליסט".

בחלוציות בכל צורה שהיא — שתכתוב. נוסף על תכונה יקרת-מציאה זו, הרי הוא בן 19 וחצי, נמצא בנחיל. אבל ישנו דבר אחד בו אין הוא חלוץ כלל: הוא מבקש תמונה.

השבוע ביליתי במקום בו רצפת הריקודים היתה כה צפופה, שראיתי בחור רוקד לחייל-לחי עם הגנדה שמאחוריו.

תקף עיני יצרני

אני שואלת אתכם, עד מתי? (1094/6): "באחד האמשים האחרונים, כש הייתי יושב בכורסתי ומהרהר בדרכו של עולם, תקף עלי יצרני וישאל: האמנם טוב

הסיפוס שרי

ראובן ממו התל-אביבי השתגע לגמרי. תראו מה שהוא כותב: "גם אני באוהבים. דרך מקרה פגשתי בזו הנערה שתמונתה מצורפת, ותוך זקזקת סוזורתי על-ידי קסמה האישי. אני יכול לכתוב יותר ממלה אחת — אהבה, ואכן, בי נטבעתי בהן שלי שמ' ונחם לא אהבתי כפי שאוהב אני עתה. מטפר פרטים אודותיה: שמה — אביבה קנטרוביץ, או בלשון החברה אביבת קנ' טרו, שכן כשמה היא — מקנטרת. נערה חביבה, האודה, מושכת, מקסימה, אצילה, וגנתת... שום דבר לא מחייב אותך להשיב לו, אביבה."

היות האדם לבדו? ויען — לאו! ואשב לשולחן אשר לי ואכתוב אליך מכתב זה... הפצתי בנערה אשר מכתבה יריגני לבי ואשר רותה טובה עליה ועסקה בחינוך, או המתעתדת לעסוק במקצוע זה. גילה לא יעלה על 20 אביבים, וכל השאר אשר לה — לה הוא ולא אהיה מקפיד על תוארה אלא הליכותיה. אני לכשעצמי מתעתד לעסוק בחינוך נוער טיטה."

את רוצה לסתות אחו?
יש לה זנב-סוס

היא אמנם בת 15 וחצי, אך כל הסימנים מעידים שהיא לא תישאר הרבה זמן כזאת. היא תלמידת סמינר, מתכוננת להיות מורה לפיסיקה ומתימטיקה בבית-ספר גבוה. ואולי אפשר להאמין לה כשהיא אומרת שהיא אוהבת מאד ללמוד. היא מ' בקשת להתכתב עם נער מעניין, כבן 16—18, תלמיד תיכון שיהיה (כנראה שגם היא לא יכולה להימנע מכך) רציני, אך

"אני נהנה לקרוא את מדורך, כותב ברצינות נוראית משה בן-חיים מחיפה, ב" של ההערות והעיבוד של המכתבים, המלאים הומור וקצב, קולע ומביע הרבה ברזו דק. עיבוד זה הופך את מדורך ליצירה עתונאית-אמנותית מיוחדת במינה. עם כל זאת אני מצפה ממך שתמצאי דרך למשוך למדורך יותר צעירים רצינים, במקום סטודנטים שאין להם זמן לחפש חתיכות לבילוי, צנחנים, טפשות-עשרה וכדומה. שמא תקדרי שי כמה שורות, דרך קבע, להסבר היתרו-נות, התועלת והאפשרויות המיוחדות שבה כרות בכתב?"

מי ידך יום?

כמה ש(1094/1) דרמתית! וכמה שאני אוישה למלודרמה! פטרו בעצמכם: "למה את כה אכזרית? כן, יודעת אני שמלה זו הינה חריפה מאד, אולי אף אכזרית אני, אך זו אמת. כן, אני חוזרת ואומרת: הינך אכזרית ואף גרוע מכך. ואני שואלת: למה? האם הינך מטבעך כזו, או שאת מכריחה את עצמך להיות כזו?"

"...למה זה לאחד הינך מראה פנים שוח' קות ולשני מקדירה פנייך? איך את יכולה לקבוע שהאחד מעניין והשני לא? ...למה את מתערבת, מבקרת וגוזרת? כן, את דר מה לועדת הביקורת של הסרטים. לך יש סיבה אחת ויחידה לפירסום בקשה — היא צריכה להיות מופצת. האם זהו קנה המיי-דה שלך, האם אדם שאינו מוכן להשתמש בפראודות ובסתם מלים — האם אדם כזה אינו מעניין?"

אני מקחה שהבנתם מכל זה שהיא סטודנטית באוניברסיטה. ההשמצה הטובה ביותר שאפשר להשמיץ אותה, היא להמשיך לתת לה לדבר בשם עצמה: "אני הולכת לקראת חיים חדשים, אחריה חדשה, מקום חדש — ובכלל, הכל חדש. אני צועדת ל' קראת הבלתי-מודע... מי יודע מה ילד יום. כן, אוהבת אני את הבלתי-מודע, את האלמנטל-מחצה, ולכן לא פלא שרצוני הוא להכיר גם אנשים אלמוניים, שלאחר זמן מה יהפכו למוכרים."

בבלי להיות אשה

אחרי 23 שנות חיים, והשכלה תיכונית, שלא לזכור על ספרות טובה, פילוסופיה, פסיכולוגיה ומוסיקה קלסית — הגיע (1094/2) למסקנה שכל הנערות אינן יודעות מה זה לאהוב גבר, להבין אותו — ובכלל להיות אשה. ראשון, אומר הוא, מלא שיגעון לביולוגיים, נוחיות וכל מה שאפשר לחקור מנוער הזהב של ארץ האפשרויות הבלתי-מובנות.

אני לא רוצה לסכסך, אבל יש לי רושם שהוא רוצה בלהתחתן, כי אחרת לא היה אומר: "אני רוצה להכיר... נערה שמשאת נפשה היא בעל שתהיה חלק מחייו. אדם שחיוו, מהשבותיו, עבודתו וכולו יהיו חיים ועולמה... הגיל אינו חשוב..."

דווקא כן, דווקא

נמנית על אלה שהעולם הזה, יעני, נופל במקרה לתוך ידיהם. היא דיפדה בו החליטה שרותי דוקא די מוצאת חן בעיניה. וכשהיא אומרת שהיא תלמידת תיכון רגילה, אפשר בהחלט להאמין לה. ר"י צה אחד בן 19—20, שיהא, כמוה, לשגע מורים. קצת מבוגר בשביל שיאהב זכרים כאלה, לא?

חננושא: ספרות

כלום אני אשמה (1094/4) היא בת 15 ונשמעת כך, ומעוניינת להתכתב עם בן, בגיל 17—18, על הנושא "ספרות?"

שתכתוב

הגיעה העת, טובר (1094/5) לרענן את ה' מדור במכתבו של אחד, שלמרות נאומו של משה דיין בתי ברל, אינו חושב שהחלו ציות הכויבה. ואם אינה אחת שמאמינה

הווי

הבשר החי

תל-אביב, הודיעה הועדה לפיקוח על המהלים, כי כדי למנוע תקלות בברית המילה היא מתכוננת להגביר את הפיקוח על המהלים, וכי בקרוב תיערך בחינה ל-300 מוהלים.

אחרית הימים (הנוראים)

ניו-יורק, הודיעה קהילת שערי תפי-לה, הקיימת משנת 1845 באחד הררי-בעים העשירים של העיר, כי בגלל השיפורים בבית-הכנסת של הקהילה, תקיימנה תפילות הימים הנוראים בכנסיה הנוצרית הסמוכה.

תוספת יוקר

תל-אביב, מכרו רוכלים גליונות-בר-כה, כשאתרי המלים "שנה טובה" מוד-בק פתק מוזהב ועליו המלה: "מאוד".

תומך יתומים

מג'דל כרוב, הובאה טעויה אנומד מוסה בת ה-10 לתנועת המשטרה, כש היא פצועה ממכות גרון שהונחו עליה בשנתה עידיי אחיה הנכור, שהגדיר את מעשהו במשטרה: "אנונו יתומים, ואני אוראי עליה".

תומך השני

ניו יורק, ארצות-הברית פירסם המו-של הוראה האוסרת על כל העתונות-בנייתו להדפיס מודעות המבקשות "מוכי-רה בעלת השכלה ויפה", מאחר ומודעות אלה משמשות לרוב אמצעי להפנות נערות תמימות לפח בלתי-מוטרי.

שעת הנעילה

יפו, נתפס ילד בן 8, שגנב שלוש חבילות של כרטיסי-ברכה לשנה החדש, ושהו סיפר לחוקרי הגנף הדרומית כי גנב את הגליות כדי למכורן, ולקנות בכסף נעליים לשנה החדשה.

כאש ובעיקר במים

דרום-מזרח בריטניה, אחרי ש' טערה וטופת גשמים שיבשו את הדרי-כיה, נאלץ פליס נארבת בן ה-24 להגיע בשחיה לכנסיה, יחד עם שושבינה, כדי להופיע בזמן לחתונתו, הגיע לכנסיה בתח' תוניים, פגש שם את כלתו שעברה גם היא את מי השטפון בבגדיה התחתונים, ונראה את שמלת הפסולות במוודה מעל ראשה; השניים התגבשו, התלבשו, נישאו בפני ה' כומר המחוזי והמתינו יומיים בכנסיה, עד אשר נעלמו מי השטפון.

עלבון בוער

ראשון-לציון, הרגיש חנן קרטל כי קיוסק המשקאות שלו, הסמוך לדירתו, עוה בלהבות, מיהר להזעיק מכביאש ר' משטרה, שצצרה את יצחק לוי (46) שהודה בהצתת הקיוסק אחרי שבעליו רדש ממנו לשלם עבור כוס סודה שנשמטה מידי ר' נשברה.

טעם זריח

כפר פלמה, אחרי שעקרת-בית הגי-שהי לבקעה דגים ממוקאים לא לפי טע' מה, חיל הבעל פתליה דוקת על האשה, גרם להצתתה ולשריפת הצריף.

על חודו של פער

קאסל, גרמניה, אחרי שהרץ הגרמני ארמיו הארי שבר את שיא העולם ב' ריצת 100 מטר, הודיע נשיא הארגון ה' גרמני לאתלטיקה קלה כי השיא לא יודח לארגון הבינלאומי, משום שבדיקת המסלול הוכיחה שהוא קצר ב'11 סנטימטר (הטעות המותרת — פלוס/מינוס 10 סנטימטר).